

Ngày xưa ngày xưa lâu lắm rồi ai mà nhớ nổi, tại một ngôi làng tên gì đấy lâu quá rồi nên quên, trong một túp lều tranh có một cô bé mới nhón ngời khóc tỉ tê, bé khóc một hồi tự dưng “Bùm” một ông già râu tóc bạc trắng hiện ra - À thì ra ông Bụt mọi người vẫn hay nghe nói đến trong các truyện cổ tích.

Bụt hỏi: Vì sao con khóc?

Cô bé trả lời: Hôm qua bạn trai con ghé mà nhà không có ai. xong rồi cô bé khóc tiếp.

Bụt hỏi: Nhà có hai đứa thì có gì đâu con khóc?

Cô bé tiếp: Nhưng mà anh ấy nói và làm kì lắm. rồi cô bé khóc to hơn.

Bụt hỏi tiếp: Anh ấy làm gì mà con khóc? Cô bé chỉ lắc đầu rồi tiếp tục tỉ tê, gặng hỏi mãi không xong bụt nắm tay cô bé, hôn dài lên cánh tay, hôn lên cổ bé rồi hỏi, anh ta làm thế này phải không?

Cô bé không trả lời càng khóc to hơn.

Bụt rồi quá bèn cởi áo bé ra, hun nhẹ lên cặp nhũ hoa mơn mớn, cắn nhẹ lên đôi núm hồng hồng, rồi hỏi tiếp thế nó làm thế này có phải không?

Cô bé lắc đầu quấy quậy nói còn hơn thế nữa và càng khóc to hơn.

Bụt đánh liều cởi luôn cái quần bé ra lè lưỡi xung phong tấn tới đám cỏ xanh mơn, một hồi đã đời Bụt không quên hỏi thế nó có làm thế này không?

Cô bé nghe hỏi lại càng khóc to hơn rồi nói còn hơn thế nữa.

Bụt chẳng nói chẳng rằng đè luôn cô bé xuống làm hì hục. mây mưa đã qua. Bụt hỏi cuối cùng thì nó làm thế này có phải không hử?

Cô bé nắc một hồi rồi nói chưa đủ ạ, còn hơn thế nữa.

Bụt lo lắng, không biết cái thằng ranh đó còn chiêu gì hay hơn nữa mà mình không biết? tức tối bụt hỏi gặng thế nó còn làm cái quái gì nữa?

Cô bé liền đáp: Anh ấy còn nói anh ấy đã nhiễm HIV.

Bụt lật ngửa ra chết giấc trong 15 phút.

10 năm sau Bụt chết hóa thân thành cây Dâm Bụt.

Đó là sự tích tại sao người ta gọi một thứ cây tên là Dâm Bụt.